

בש"פ 820/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 820/17

כבוד השופט ס' ג'ובראן
פלוני

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו (השופט ש' יניב), מימים 14.11.2016
ו-27.12.2016 במ"ת 16665-08-16

עו"ד סתות רייכמן
עו"ד נעימה חנאווי-כראם

בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ש' יניב) מימים 14.11.2016 ו-27.12.2016 במ"ת 16665-08-16, בגדרן נקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר וכן נקבעו תנאי שחרורו של העורר לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני.

רקע עובדתי רלוונטי

2. ביום 1.11.2016 הוגש כתב אישום מתוקן נגד העורר, המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, העורר הוא מהמקימים של ארגון "לה פמיליה", ארגון מתוך אוהדי קבוצת בית"ר ירושלים, בעל אידיאולוגיה אנרכיסטית וגזענית של שנאת המגזר הערבי. מטרתו של הארגון, על פי כתב האישום, לזרוע אלימות וונדליזם באירועי ספורט שונים בכלל, ובמגרשי הכדורגל ונגד אוהדי קבוצות כדורגל יריבות בפרט (להלן: הארגון). על פי עובדות כתב האישום, בין השנים 2005-2014 היה העורר, ביחד עם נאשמים אחרים בפרשה, הציר המרכזי של הארגון, והכווין ביחד איתם את פעילותו הפלילית של הארגון. עוד, על פי כתב האישום, לאור בעקבות קטטה שבה היה מעורב אחת הנאשמים האחרים בפרשה, קשר העורר קשר, ביחד עם הנאשמים האחרים בפרשה ואחרים (להלן: הקושרים), לארוב לאוהדי קבוצת הפועל תל אביב בסמוך לאצטדיון "בלומפילד" ולפצוע אותם או לגרום להם לחבלה חמורה באמצעות נשק קר, בצוותא. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הקושרים, והעורר בהם, לנקודת המפגש שנקבעה כאשר חלק מהקושרים נושאים כלי נשק קרים לרבות צינורות ברזל, פטיש, מברג ועוד. בשלב מסוים התקדמו הקושרים, העורר בהם, לעבר מחסן בו מאוחסן ציוד עידוד של אוהדי קבוצת הפועל תל אביב. כשחלק מאוהדי הפועל תל אביב נוספים (להלן: הנפגעים) הגיעו למחסן, רצו הקושרים לכיוונם והחלו לתקוף אותם, כאשר אחד הנאשמים האחרים אף חבט בראשו של אחד הנפגעים בעזרת פטיש, אשר ננעץ בראשו. הקושרים המשיכו בתקיפה עד שהבינו שכוחות המשטרה בדרכם למקום, אז נסו מן הזירה. העורר, יחד עם אחר, נכנס לרכבו של א.כ., והשלוחה נסעה מהמקום. כתוצאה מהאירוע אחד הנפגעים הובהל לבית חולים ונזקק לניתוח לאור נעיצת הפטיש בגולגולתו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום המקורי הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטתו מיום 14.11.2016 התייחס בית המשפט המחוזי (השופט ש' יניב) לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר, קבע כי על יסוד עדויות של עד המדינה בפרשה, עדותו של א.כ., ואיכון מתקיימות ראיות לכאורה למעורבותו במיחוס לו בכתב האישום. עוד קבע בית המשפט כי מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים קיימת בעניינו של המבקש חזקת מסוכנות סטטוטורית. לכן, הורה בית המשפט לשירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו. בהחלטתו מיום 22.12.2016 התייחס בית המשפט המחוזי לתסקיר שירות המבחן וקבע כי התסקיר מצביע על רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימות, אשר תוצאותיה צפויות להיות חמורות. בהחלטתו מיום 25.12.2016 הורה בית המשפט המחוזי ליחידת הפיקוח האלקטרוני לבחון את התאמת כתובתה של אמו של העורר למעצר באיזוק אלקטרוני.

4. בהחלטתו מיום 27.12.2016 התייחס בית המשפט המחוזי (השופט ש' יניב) להמלצת שירות המבחן לשחרר את העורר לחלופת מעצר בבית אמו, בפיקוחן של אמו, אחותו ואביו לסירוגין. בית המשפט התייחס לטענות המשיבה לפיה אין לקבל את ההמלצה לשחרור לחלופת מעצר נוכח מידת הסיכון הגבוהה עליה הצביע שירות המבחן, הרשעות קודמות של העורר ופעילותו בהנהגת הארגון. לאחר שנתן דעתו למידת מעורבותו של העורר באירוע המיחוס לו; לראיות לכאורה; לתסקיר שירות המבחן; לעובדה שהרשעתו הקודמת של העורר היא מלפני 8 שנים; ולעובדה שמדובר במעצרו הראשון, הנמשך זה 5 חודשים – הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט קבע כי מקום הפיקוח האלקטרוני יהיה בבית אמו של העורר, וכי אמו ואחותו ישמשו כמפקחות ראשיות ואביו ישמש כמפקח נוסף. עוד, נאסר על העורר לצאת מהבית למעט התייצבות בבית משפט או לפגישות עם שירות המבחן, זאת באישור כתוב מראש ובליוי אחד המפקחים. כמו כן, נקבע כי המעצר בפיקוח אלקטרוני יחל כאשר יושלמו התאמות היחידה לפיקוח אלקטרוני בבית אמו של העורר, ולאחר אישור סופי של מנהל היחידה לפיקוח אלקטרוני – עד שלב זה, יותר העורר במעצר. בנוסף נקבעו ערבויות, הן של העורר והן של המפקחים, וכן הוצא צו עיכוב יציאה מהארץ.

הערר

5. בעררו מבקש העורר לבטל את התנאים המגבילים שהוטלו עליו. העורר גורס כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו לפיה קיימות ראיות לכאורה הקושרות אותו למיוחס לו בכתב האישום, ולחלופין גורס כי קיימת חולשה ממשית בראיות. העורר גורס כי אמנם א.כ מסר שהעורר היה באירוע, אך הדגיש כי א.כ גם מסר שלא ראה מה בדיוק העורר עשה. עוד גורס העורר כי לא קיימת הקבלה בין איכון מכשיר הטלפון של א.כ לזה של העורר, ולכן לא ניתן להסתמך על עדותו לפיה השניים נסעו יחד מהמקום. נוסף על כך, המבקש גורס כי בהקלטה של שיחה בין הנאשם מספר 2 בכתב האישום לבין עד המדינה, מציין הנאשם מספר 2 שהעורר לא היה מעורב באירוע. אשר לאיכון הסלולרי, העורר מדגיש כי מדוח האיכון עולה כי העורר היה במקום האירוע מעל שעה עובר למועד האירועים, וכי דוח האיכון לא גובה בחוות דעת מטעם מומחה סלולרי.

אשר לחלופת המעצר שנקבעה בעניינו, גורס העורר כי היה מקום לקבוע חלופת מעצר שאינה כוללת איזוק אלקטרוני. זאת, נוכח חולשתן של הראיות לכאורה, לשיטתו; נוכח חלופת הזמן ממועד ביצוע המעשים; נוכח העובדה שהתחתן לאחרונה ושאשתו צפויה ללדת בחודשים הקרובים; ונוכח העובדה שעברו הפלילי כולל אירוע משנת 2008, אשר בגינו הוטל עליו עונש מאסר על תנאי בלבד. עוד מציין העורר את המלצת שירות המבחן לשחררו לחלופת מעצר בצירוף צו פיקוח.

6. מנגד, טענה המשיבה בדיון לפני כי עדים שונים, לרבות עד המדינה, העידו כי העורר היה נוכח במקום בזמן האירוע, וכי כל מי שהיה בחבורת התוקפים גם תקף בעצמו. עוד מדגישה המשיבה את מעמדו הבכיר של העורר בהנהגת הארגון – המשליך, לשיטתה, הן לעניין מסוכנותו והן לסוגיית השתתפותו באירוע האלים עצמו. נוסף על כך, המשיבה מציינת כי העורר שתק בחקירתו ולא סיפק כל אליבי לשעה הרלוונטית, וכי איכוני הטלפון הנייד שלו מעידים כי היה במקום.

דיון והכרעה

7. לאחר שעינתי בהודעת הערר, בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ובראיות לכאורה, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. בהחלטתו, שקל בית המשפט המחוזי את מכלול השיקולים והתייחס למכלול הטענות של העורר, ואיני סבור כי יש מקום להתערב בממצאיו או בקביעותיו. אשר לראיות לכאורה, הלכה היא כי לשם גיבושה של עילת מעצר יש לבחון האם די בראיות שהובאו בפני בית המשפט כדי לבסס תשתית ראייתית גולמית המקימה סיכוי סביר להרשעה. בשלב זה אין מקום לבחון את מהימנותם של העדים אלא אם מדובר בסתירות מהותיות המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של הראיות לכאורה (בש"פ 9896/16 מחסן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.1.2017); בש"פ 4427/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, פסקה 16, (8.7.2015)). בעניינו של העורר, מעדויותיהם של עד המדינה ושל א.כ, כמו גם מאיכון הטלפון הסלולרי, עולה כי העורר היה במקום האירוע. לאלה יש להוסיף את היעדר שיתוף הפעולה שלו בחקירתו, ואת העובדה שהכחיש שהיה במקום האירוע. על כן, קבע בית המשפט המחוזי כי הראיות "שהוצגו על ידי התביעה מהוות 'ראיות לכאורה' באשר לעבירות נשוא האישום הראשון... כנדרש בשלב דיוני זה" (ההדגשות במקור). לא מצאתי לנכון להתערב בקביעות אלו.

אשר למסוכנותו של העורר, זו עולה הן מתסקיר השירות המבחן בעניינו, הן מחזקת המסוכנות הסטטוטורית

הקבועה בחוק המעצרים בנוגע לעבירות בהן הוא מואשם, והן ממעמדו הרם בקרב ארגון ששם לעצמו מטרה להפיץ אידיאולוגיה גזענית ואלימות (והשוו: בש"פ 104/17 משה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (12.1.2017); בש"פ 7269/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (27.10.2016), וההפניות שם; בש"פ 5859/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.8.2016)). באיזון בין מסוכנותו של העורר לבין עוצמתן המסויגת של הראיות לכאורה בעניינו (והשוו: בש"פ 8013/16 מדינת ישראל נ' משה, פסקה 7 (14.10.2016)), ובהינתן הכחשתו של העורר, המסוכנות הנשקפת ממנו ונסיבותיו האישיות – קבע בית המשפט המחוזי כי העורר יוותר במעצר בפיקוח אלקטרוני. סבורני כי בנסיבות העניין בדין הכריע בית המשפט המחוזי ואין מקום להתערב בשיקול דעתו.

9. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' בשבט התשע"ז (1.2.2017).

ש ו פ ט